

CĪNOTIES AR VISU ENERĢIJU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ 16:5–15; Kol 1:28, 29; 1Pēt 1:13; Mt 5:29; 1Moz 32. nod.

ATMIŅAS PANTS:

“Par to arī es cīnos, strādādams Viņa varā, kas manī darbojas ar spēku” (Kol 1:29)

Kāds vīrietis un sieviete sēdēja kopā sarunu šovā. Abi bija piedzīvojuši bērna slepkavību. Sievietes dēls bija nogalināts pirms 20 gadiem, un viņas dusmas un rūgtums joprojām bija tikpat liels kā toreiz. Vīrietis bija pilnīgi citāds. Viņa meitu pirms dažiem gadiem bija nogalinājuši teroristi. Viņš runāja par piedošanu slepkavām un par to, kā Dievs bija transformējis viņa ievainojumu. Lai arī cik briesmīgas bija sāpes, šis vīrietis bija kļuvis par ilustrāciju tam, kā Dievs var atnest dziedināšanu tumšākajos mūsu dzīves mirkļos.

Kā divi cilvēki var reaģēt tik atšķirīgi? Kā kristieša dzīvē notiek garīga pārmaiņa, padarot šo personu spējīgu nobriest dzīves pārbaudījumos, nevis ļaut tiem pilnībā pārņemt viņa dzīvi?

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kāda ir tavas gribas un gribasspēka loma cīņā ar sevi un grēku? Kā mēs varam izvairīties no kļūdas ļaut jūtām pārvaldīt mūsu pieņemtus lēmumus? Kāpēc mums vajadzētu būt neatlaidīgiem un nepadoties pārbaudījumu vidū?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. augustā.

Patiesības Gars

Vai tu esi kādreiz lūdzis: “Dievs, dari mani labu!”, bet liekas, ka nekas nemainās? Kā tas ir iespējams, ka mēs lūdzam pēc Dieva lielā transformējošā spēka, lai tas darbojas mūsos, bet šķietami mūsu dzīve paliek tāda pati? Mēs zinām, ka Dievam ir neierobežoti pārdabiski resursi, ko Viņš mums tik dedzīgi un brīvi piedāvā. Lai arī mums šķiet, ka mēs patiešām izmantojam to visu, tomēr neliekas, ka mēs mainītos saskaņā ar Dieva piedāvājumu.

Kāpēc? Viens iemesls ir satraucoši vienkāršs: lai gan Garam ir neierobežots spēks mūs pārveidot, mūsu pašu izvēle ierobežo to, ko Dievs var darīt mūsu labā.

Izlasi Jņ 16:5–15. Šajos pantos Jēzus nosauc Svēto Garu par “patiesības Garu” (Jņ 16:13). Uz kādu Svētā Gara darbību mūsu labā tas norāda? _____

Lai gan Svētais Gars var mums atklāt patiesību par mūsu grēcīgumu, Viņš nevar likt mums nožēlot. Viņš var parādīt mums vislielākās patiesības par Dievu, bet Viņš nevar piespiest mūs ticēt vai paklausīt Viņam. Ja Dievs mūs kaut vismazākajā mērā piespiestu, mēs zaudētu savu brīvo gribu un sātans apvainotu Dievu manipulēšanā ar mūsu prātu un sirdi un tādējādi varētu lielajā cīņā apvainot Dievu krāpšanā. Kad Debesīs izcēlās lielā cīņa, mūsu Tēvs nepiespieda sātanu vai kādu no eņģeļiem ticēt, ka Viņš ir labs un taisns; Viņš arī nevienu eņģeli nespieda nožēlot. Ēdenes dārzā, kad uz spēles atkal bija likts tik daudz, Dievs patiesību par īpašo koku dārza vidū padarīja ļoti skaidru, bet viņš neatņēma Ādamam un Ievai brīvo gribu nepaklausīt. Dievs arī attiecībā pret mums nerīkosies citādi. Tāpēc Gars atklāj patiesību par Dievu un grēku un tad saka: “Ņemot vērā to, ko Es tev esmu parādījis, ko tu tagad darīsi?”

Tieši tāpat ir tad, kad mēs atrodamies pārbaudījumu ugunīs. Dažreiz pārbaudījumi notiek tieši tāpēc, ka neesam paklausījuši vai nožēlojuši savus grēkus. Lai mūsu Tēvs varētu strādāt šādos gadījumos, mums ir apzināti jāatver durvis nožēlai un paklausībai, lai mūsos varētu ienākt Dieva spēks un mūs pārveidot.

Kādas pārlicības “patiesības Gars” pēdējā laikā tev ir atnesis? Cik daudz tu ieklausies Viņa balsī? Un – pats svarīgākais – ko tu dari ar savu brīvo gribu? _____

Dieviškā un cilvēciskā apvienojums

Kāds ir tavs vislielākais sasniegums? Iespējams, ka tas, ko tu sasniedzi, nenotika vienkārši, no rīta izveļoties no gultas. Ja mēs gribam kaut ko vērtīgu sasniegt šajā dzīvē, ir vajadzīgs laiks un pūles. Tieši tāpat ir ar mums kā Kristus mācekļiem.

Izlasi Kol 1:28, 29. Lai gan Pāvils runā par Dieva darbu viņā, kādos veidos viņš parāda, ka arī cilvēka pūles ir jāiesaista? Sk. arī 5Moz 4:4, Lk 13:24; 1kor 9:25; Ebr 12:4. _____

Kol 1:29 ir interesants ieskats tajā, kā Pāvils izprot savas attiecības ar Dievu šajā darbā. Viņš saka, ka viņš cīnās – bet Dieva spēkā.

Šajā pantā lietotais vārds “cīnīties” nozīmē “kļūt nogurušam”, “strādāt līdz izsīkumam”. Šo vārdu sevišķi attiecināja uz atlētiem, kad viņi trenējās. Vārds “cīnīties” dažās valodās var nozīmēt “mocīties”. Tā mums rodas aina ar atlētu, kas ir sasprindzinājis visus spēkus, lai uzvarētu. Bet tad Pāvils pievieno šai domai pavērsienu, jo viņš ir saspringts nevis ar visu, kas viņam ir, bet ar to, ko Dievs viņam dod. Tā mēs nonākam pie vienkārša secinājuma par Pāvila kalpošanu – tā bija kalpošana, kas veikta ar lielu personīgo piepūli un disciplīnu, bet Dieva spēkā. Šīs attiecības darbojas tieši tādā pašā veidā, kā mēs dzenamies pēc Kristus rakstura attīstības mūsos.

To ir svarīgi atcerēties, jo mēs dzīvojam pasaulē, kurā mēs gribam arvien vairāk un vairāk, bet ar aizvien mazāku piepūli. Šī ideja ir iezagusies arī kristietībā. Daži evaņģēlisti sola – ja jūs vienkārši ticēsiet, Svētais Gars nāks pār jums kā pārsteidzošs pārdabisks spēks un veiks lielus brīnumus. Bet šī ir bīstama puspatiesība, jo tā var likt cilvēkiem izdarīt secinājumu, ka mums tikai jāgaida, kad atnāks Dieva spēks, ērti sēžot krēslos.

Kāda ir tava personīgā pieredze ar cīņu, par ko runā Pāvils? Kādas lietas Dievs ir uzlicis tavai sirdij, ar kurām tu cīnies? Kā tu vari iemācīties padoties Dieva gribai? _____

Disciplinētā griba

Viens no lielākajiem mūsu gribas ienaidniekiem ir mūsu pašu jūtas. Mēs arvien vairāk dzīvojam kultūrā, kas tiek bombardēta ar attēliem un mūziku, kas var tiešā veidā uzrunāt mūsu jūtas, izsaucot emocijas – dusmas, bailes vai iekāri –, mums pašiem to neapzinoties. Cik bieži mēs domājam kaut ko tādu: “Ko es gribētu ēst vakariņās?” “Ko es gribētu šodien darīt?” “Vai man ir laba sajūta, pērkot šo?” Jūtas ir kļuvušas cieši saistītas ar mūsu lēmumiem. Jūtas nav obligāti sliktas, bet tam, kā es jūtos par kaut ko, var būt pavisam maza saistība ar to, kā ir pareizi vai kā ir vislabāk. Patiešām, jūtas var mums melot (“Sirds ir ļaunprātīgi lokana pret visu, tā ir viltīga” – Jer 17:9) un var nepareizi ainot realitāti, liekot mums izdarīt sliktu izvēli, tādējādi mūs iemetot pašu radītās pārbaudījumu ugunīs.

Kādus gadījumus jūs varat atrast Bībelē, kur cilvēki izvēli izdarīja, balstoties uz jūtām, nevis Dieva Vārdu? Kādas bija sekas? Sk. piem., 1Moz 3:6; 2Sam 11:2–4; Gal 2:11, 12.

Izlasi 1Pēt 1:13. Par ko Pēteris ir nobažījies, un ko viņš grib, lai viņa lasītāji dara? _____

Pēteris saprata, ka prāts ir kā stūre miesai, kas mums jākontrolē. Ja paņemsiet nost prāta kontroli, kontroli pārņems tādas jūtas, kādas vien gadīsies mūsu ceļā.

Iedomājies, ka tu pa šauru ceļu dodies uz Gana mājām. Pa ceļam ir daudzas takas, kas iet dažādos virzienos. Dažas no šīm takām ved uz tādām vietām, ko mēs negribētu apmeklēt. Citas izskatās kārdinošas, tās uzrunā mūsu jūtas, mūsu emocijas, mūsu ilgas. Ja mēs tomēr dodamies pa kādu no tām, mēs novirzāmies no pareizās takas un nonākam uz ceļa, no kura var būt ārkārtīgi grūti nokāpt.

Kādu svarīgu lēmumu priekšā tu atrodies? Pajautā sev godīgi: “Kā es varu zināt, ka es savu izvēli balstu uz jūtām, emocijām, ilgām, nevis uz Dieva Vārdu?” _____

Radikāla nodošanās

“Bet, ja tava labā acs tevi apgrēcina, tad izrauj to un met prom; jo tas tev labāk, ka viens no taviem locekļiem pazūd, nekā ja visa tava miesa top iemesta ellē” (Mt 5:29)

Pārdomājiet Jēzus vārdus augšminētajā pantā. Vai jūs Viņa vārdus sauktu par radikāliem? Ja jā, tad kāpēc? _____

Radikāla rīcība ir nepieciešama nevis tāpēc, ka Dievs ir padarījis kristīgo dzīvi grūtu, bet tāpēc, ka mēs un mūsu kultūra esam pārāk tālu novirzījušies no Dieva plāna mūsu dzīvē. Cilvēki bieži pamostas un brīnās par sevi: “Kā es varēju tik tālu aiziet no Dieva?” Atbilde vienmēr ir vienāda: pa mazam solītim.

Izlasī Mt 5:29, 30. Jēzus runā seksuāla grēka kontekstā. Tomēr pamatā esošais princips attiecas arī uz citiem grēkiem. Patiešām, principi var attiekties uz mūsu izaugsmi Kristū kopumā.

Kādu izšķiroši svarīgu domu Jēzus mums pasaka Mt 5:29, 30? Vai mēs patiešām esam aicināti burtiski sevi sakropļot? _____

Jēzus mūs neaicina fiziski kaitēt savam ķermenim – nepavisam! Drīzāk Viņš mūs aicina kontrolēt savu prātu un līdz ar to arī savu miesu, lai arī ko tas maksātu. Ievērojiet, ka pantos nav teikts, ka mums vajadzētu tikai pielūgt un Dievs nekavējoties atņems mūsu grēcīgās tieksmes. Reizēm Dievs to var žēlīgi mūsu labā izdarīt, bet bieži Viņš aicina mūs radikāli no kaut kā atteikties vai arī sākt darīt kaut ko, kas mums nepavisam nepatīk. Kāds tas var būt pārbaudījums! Jo biežāk mēs izdarām pareizu izvēli, jo spēcīgāki mēs kļūstam un jo vājākas kļūst kārdināšanas.

Dievs reizēm izmanto pārbaudījumus, lai piesaistītu mūsu uzmanību, kad ap mums ir daudz trokšņu, kas uzmanību novērš. Pārbaudījumos mēs varam saprast, cik tālu esam novirzījušies no Dieva. Pārbaudījums var būt Dieva aicinājums mums pieņemt radikālu lēmumu atgriezties pie Tēva plāna mūsu dzīvei.

Vajadzība palikt neatlaidīgam

Izlasi Jēkaba stāstu, kad viņš cīnījās ar Dievu (1Moz 32). Ko šis stāsts atklāj mums par neatlaidību, pat lielas vilšanās vidū? (Paturiet prātā visu Jēkaba situācijas kontekstu, pirms atbildat uz šo jautājumu.) _____

Mēs varam zināt, kas ir pareizi, un vingrināt savu gribu darīt pareizi. Bet, kad mēs esam zem spiediena, turēties pie Dieva un Viņa apsolījumiem var būt ļoti grūti. Tas ir tāpēc, ka mēs esam vāji un bailīgi. Tāpēc viena no kristieša svarīgākajām stiprajām pusēm ir neatlaidība, spēja doties uz priekšu, kaut arī gribas padoties.

Viens no izcilākajiem neatlaidības paraugiem Bībelē ir Jēkabs. Pirms daudziem gadiem Jēkabs bija piemānījis savu brāli Ēsavu un tēvu, lai iegūtu pirmdzimtību (1Moz 27. nod.), un kopš tā laika viņš bija bēdzis, baidoties no tā, ka Ēsavs varētu viņu nogalināt. Kaut arī viņam bija doti brīnišķīgi Dieva vadības un svētības apsolījumi sapnī ar kāpnēm, kas sniedzās līdz debesīm (1Moz 28. nod.), viņš vienalga bija nobijies. Jēkabs izmisīgi meklēja Dieva garantiju, ka viņš tiks pieņemts un ka apsolījumi, kas viņam ir doti pirms daudziem gadiem, vēl joprojām ir spēkā. Tā kā viņš cīnījās ar kādu, kas patiesībā bija Jēzus, Jēkabam tika izmežģīts gurns. No tā brīža cīnīties nebija iespējams, jo sāpes bija nepanesamas. Visdrīzāk bija notikusi nemanāma pārmaiņa no cīņas uz pieķeršanos. Jēzus viņam teica: "Atlaid mani, jo rīts sāk aust." (1Moz 32:26) Nepanesamās sāpēs Jēkabs pieķērās Jēzum, līdz viņš saņēma pārlicību par svētību.

Jēkaba svētība nāca tāpēc, ka viņš izturēja sāpes. Tā ir arī ar mums. Dievs var izmežģīt mūsu "gūžu" un tad aicināt mūs pieķerties Viņam mūsu sāpēs. Patiesām, Dievs ļāva sāpīgajām rētām turpināties – Jēkabs vēl joprojām kliboja, kad viņš satikās ar savu brāli. Ārēji tā izskatījās kā vājība, bet Jēkabam tā bija viņa spēka pazīme.

Kādi praktiski soļi, ko tu vari darīt (asociācijas, dzīvesveids, lasāmviela, veselības ieradumi, garīga dzīve), kārdināšanu un mazdūšības vidū palīdzēs tev labāk palikt pie Kunga? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Cīņas nakts” (195.–203. lpp.), grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Nodošanās” (43.–48. lpp.).

“Šī griba, kas ir tik svarīgs faktors cilvēka raksturā, pie grēkā krišanas tika nodota sātana pārvaldībā. Kopš tā laika viņš ir strādājis, lai cilvēks darītu pēc savas gribas un patikas, bet tiktu pilnībā sagrauts un kļūtu nožēlojams.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj., 515. lpp.)

“Lai saņemtu palīdzību no Dieva, cilvēkam jāatzīst savs nespēks un savi trūkumi; viņam jālieto savs prāts, lai panāktu tik nepieciešamo sirds pārmaiņu; tam jāizprot nopietnu un neatlaidīgu lūgšanu vajadzība. Ir jāatmet nepareizie ieradumi. Uzvaru var panākt tikai ar apņēmīgu piepūli labot kļūdas un saskaņoties ar pareizajiem pamatlīkumiem. Daudzi nekad neaizniegs to stāvokli, kādu būtu varējuši panākt, jo tie gaida, lai Dievs viņu labā padara to, ko Viņš licis tiem pašiem darīt, piešķirdams tam nepieciešamo spēku. Visiem, kas vēlas būt lietderīgi, jāpakļaujas stingrai tikumiskai un garīgai disciplīnai, un tad Dievs palīdzēs, savienojot dievišķos spēkus ar cilvēcisko piepūli.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši” 248. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā jūs domājat, cik lielā mērā mēs patiesībā saprotam to, ka mūsu griba “pie grēkā krišanas tika nodota sātana pārvaldībā”? Kā mēs, pievērsoties Jēzus raksturam, varam labāk saprast, cik krituši mēs esam un cik liela ir Dieva žēlastība pret mums?

2. Izlasi Jēzus stāstu Ģetzemanē (Mt 26:36–42). Kādas bija Jēzus jūtas un ilgas – pretstatā Dieva gribai? Ko mēs varam mācīties no šī piemēra?

3. Grupā pārrunājiet konkrētas lietas savā kultūrā, kas lauž mūsu aizsargbarjeras un padara ievainojamākus pret sātana uzbrukumiem. Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu citiem draudzes locekļiem apzināties šīs briesmas, kā arī palīdzēt tiem, kas izjūt vajadzību pēc palīdzības?

4. Vai pazīsti kādu savā draudzē, kas ilgāku laiku nav redzēts un, iespējams, gatavojas padoties vai varbūt jau ir padevis? Ko jūs kā grupa varat darīt, lai iedrošinātu šo cilvēku, lai palīdzētu viņam nenovērsties no Jēzus? Kā praktiski jūs varat viņam palīdzēt?